

BASKIN ORAN VE İBRAHİM KABOGLU, İNSAN HAKLARI RAPORU'NDAN DOLAYI YARGILANIRKEN, SESSİZ KALAMAYIZ!..

Prof. Dr. Tolga Yarman

Şubat 2006

Değerli Baskın'ı kırk yıldan fazla bir süredir tanırım ve çok severim... Şimdilerde sevenleri kadar sevmeyenleri var... Olabilir...

Onun görüşlerine katılırsınız, ya da katılmazsınız... Görüşlerini, hatta "itici, hatta hatta kendi bulunduğunuz yerden görüldüğü kadarıyla, "tehlikeli" bulabilirsiniz.

Bütün bunlar ne kadar böyleyse, onun için en önce şunun, teslim edilmesi, bir o kadar hakçadır:

- Baskın, her ne diyorsa, fevkalade geniş bir vukufu ve içtenlikle söylüyordur!

Bu özelliklerine, giderek, "düşüncelerini, yüreklilikle söylediğini" de eklememiz, hakça olur.

Onunla, sevgi yüklü bir düşünce düzleminde, sanırım en çok itişenlerden biriyim.

Her yazısını, sağ olsun, dostlarına yollar; bana da yollar. Okurum, elhak çok öğrenirim... Ve mutlaka bir yanıt veririm. Yanıtım en başta bir "gönül dolusu teşekkür"dür; sonra, yazıya dönük herhangi bir okur olarak düşüncelerimi içerir. Sonuçta Baskın, bazen memnun olur, bazen memnun olmaz.

Ne var ki tartışmamız ne kadar "sertleşirse" sertleşsin, birbirimizi kırmayız, kıramayız.

Şu, "Türkiyelilik" meselesinde de, biraz böyle olmuştur.

Konunun âlimi olarak değil, sokaktaki herhangi biri olarak, bana göre "deyimleme" uygun değildir. Kendilerine o nedenle, bu nedenle "Türk" demek istemeyenleri, anlarım... Onların bu davranışlarına elbette saygı duyarım. Ama kendilerine "Türk" diyemeyenleri, ya da demek istemeyenleri "Türkiyeli" olarak deyimlemenin, onları şimdi değilse, ileride üzecek bir içerik taşıdığını düşünürüm. Bu bakımdan istenmese de "derinlemesine içtenlikli" bir yaklaşımı işaret etmeyebileceğinden endişe ederim. "Türkiyeli" demek, malum, "Türk'ün kurduğu yurda, ait" demek... "Türküm" demekten rahatsız olan, "Türk'ün kurduğu yurda aidim" demekten rahatsız olmaz mı, hiç?" diye kaygılanırım...

Değerli Baskın'ın, çok katıldığım bir çizgide olarak, insanlarımızı "millet-i mahkume" (yönetilen topluluk) ve "millet-i hakime" (yöneten topluluk) olarak ayırtıracak yaklaşımlardan ve yaptırımlardan kaçınılması yönündeki hassasiyetini ve özlemini, çok önemserim.

Nedir ki, işte eğer, “Türk” deyimlemesi, savlanan çizgide, uygun sayılmıyorsa, bunun yerine ikame edilmek istenen “Türkiyeliyim” betimlemesi (“Türk’ün kurduğu yurdu kuranlardan değilim, ama oraya aidim”, yönünde “asil olmayan, ikincil” bir resim çağrıştıracak olması dolayısıyla), gündeme gelen açmazı daha da çok geriyor, “millet-i hakimiyye” karşı, “millet-i mahkumeyi”, bir nevi olumsuz bir ikrara sürüklüyor, diye endişe ederim.

O nedenle “Türkiyeli” değil, “Türkiye Cumhuriyeti Vatandaşı” deyimlemesini yeğlerim; muhakkak kestirmeden söyleyeceksek, en iyisi, bence, “yurttaş”tır.

Bunları Sevgili Baskın’la tartışırken, bugünlere geleceğimizi, onun görüşlerinden, yazdıklarından, hele İnsan Hakları’dan sorumlu Devlet Bakanlığı adına kaleme aldıklarından dolayı, üniversitedeki kürsüsünden alınıp, savcılığa, oradan da “beş yıl hapis istemiyle”, mahkemeye götürüleceğini, hiç aklıma getirmezdim...

Şaşırdım, kaldım; çok üzüldüm...

Onunla en sert tartışmalara giren bütün aydınların da üzülmüş olacaklarını öngörüyor, bu çerçevede olsun, esenlik duyuyorum...

Baskın’ın iddianameye karşı hazırladığı “karşı iddianame”, onun tarihe emanet ettiği bir belge olmuş...

Bilgi yoğun, mantık yoğun, hukuk yoğun, ders yoğun, yürek yoğun, bir belge...

Baskın, kendisini suçlayan metne, ders vermiş...

Onun, her yazısından olduğu gibi, “karşı iddianamesinden” de çok şey öğrendim...

“Türkiyeli” deyimlemesinin, esasen, 1920’lerde Gazi tarafından dile getirilen bir sözcük olduğunu da, bu rapordan öğrendim... “Çinli”, “Malezyalı”, “Amerikalı”, “Korsikalı”, der gibi, denebilecek olması, ayrıca hatırlanmak gerekiyor olarak...

Baskın’a “Geçmiş olsun” demek için, telefon açtım; onu, “savunmasının derinliğinden ve çarpıcılığından dolayı, kutladım...

- Yahu, bu senin “karşı iddianamenden” çok şey öğrendim, dedim...

O, hiç istifini bozmadan:

- Ben de vallahi Tolgacım, inan, senin o dediklerini, inan ben de bilmiyordum, deme büyüklüğünü gösterdi...

Anladım ki, ister istemez; İspanya’yı; Alzas-Loren’i, Korsika’si ile, Fransa’yı; iddianame metnine karşı dersini hazırlarken, abide bilgilerine ilâve olarak, ayrıca çalışmış...

Biz ne zaman toplum olarak, bilhassa da millet-i münevvere (aydın topluluğu) olarak, tartışmayı öğreneceğiz?

Bu bir tarafa, alabildiğine vukufu ve içtenlikle görüş serdeden, övünç kaynağımız olan aydınlarımızı, mahkeme mahkeme süründürmekten çıkacağız? Onlarla elbette hemfikir olmaya mecbur değiliz; ama onların düşüncelerini merak etmemek gibi bir lüksümüz yoktur.

Değerli İbrahim Kabaoğlu'nu uzaktan tanır, sayarım, severim... Onun için de, çok üzuldüm?

Her ikisine de “gönül dolusu geçmiş olsun dileklerimizi”, iletiyorum.

Olanlar, artık olmamasını dilediklerimize bari, “adağımız” olsun...